

צילה יקרה / דניאלה טייכנר

דברים בהלוויה

בשמי ובשם כל האנשים דוברי הספרדית, כמוני, שאומצו לחיק משפחתך ומצאו אצלך אמא, משפחה ובית.

צילה, ליווית אותי, יחד עם שיעה, בצעדי הראשונים בארץ. כמו הורים לתינוק שלומד לדבר, ללכת ולהסתדר בכוחות עצמו, כך הייתם. נתתם יד כאשר היה צריך, עזרתם לקום ולנער את האבק, הייתם מזור לפצעים, ובעיקר הייתם שם בכדי למלא את החלל הריק של בית ומשפחה...

את צילה, ידעת להעניק חום ואהבה דרך חיבוקים, מילים חמות ומעודדות, וכמובן דרך האוכל. להתארח אצלך הייתה חגיגה בלתי נשכחת של מטעמים המזכירים את הבית, צחוקים ואווירה משפחתית, שאיפשרה לטעון מצברים לעוד תקופה של התמודדויות וקשיים בדרך.

פתחת את ביתך ואת ליבך. הרגשתי ממש חלק מהמשפחה. זו ההזדמנות להודות לכל משפחת מור.

גם כאשר עזבתי את הקיבוץ נשאת נוכחת בדאגה ואכפתיות, והקשר איתך אף פעם לא נפסק.

די בתחילת הדרך נסעתם, את ושעיה, לארגנטינה לבקר את המשפחה. ביקרתם והתארחתם גם אצל הוריי בבית. הקליק עם הוריי היה מידי. מאז נרקמה ידידות ארוכת שנים עם משפחתי, שנותרה עד לא מזמן חזקה ואיתנה, למרות המרחק והזמן...

בשנים אחרונות מצבך הבריאותי התדרדר והדיבור הלך ונעלם. למרות זאת, כאשר הייתי מדברת איתך בספרדית היית מחייכת חיוך גדול, ולעיתים גם משמיעה איזו מילה בספרדית... גרמת לכולנו לחייך, לצחוק וגם קצת להיזכר בימים ההם...

צילה יקרה, אני רוצה להודות לך על כל הטוב שידעת להעניק ולתת. החיוך והרגעים הטובים שחלקנו יחד ילוו אותי כל חיי. עכשיו נוחי על משכבך בשלום.

צילה ודניאלה, 1992

צילה ושעיה עם דניאלה והוריה, 1993

